

tales noget Infamationsgebyr. Til §§ 4, 7 og 9 har Udvalget stillet nogle Vædringsforslag under Nr. 4, 9, 10 og 11, som ikke ere af væsentlig Betydning, idet de navnlig ikke gaa ud paa nogen egentlig Forandring i selve Lovforslaget, men kun ere supplerende og tydeliggjørende, og da den høitærede Justitsminister, saavidt jeg veed, ikke har Noget imod disse Vædringsforslag, finder jeg ikke Anledning til at behandle dem yderligere, end allerede er stet i Udvalgets Betænkning — medmindre der skulde reise sig nogen Diskussion om dem. — I Lovforslagets § 10 findes den Bestemmelse, at, naar en Forligskommission ubesjættat har vægret sig ved at udsærlige Indfaldelse eller vægret sig ved efter Klagerens Begjæring at henvise Sagen til Retten, skal dette ikke være til Hinder for, at Sagen indbringes for og paakjendes af Retten uden Forligsmægling. Udvalgets Flertal har med Hensyn til denne Paragraf været noget i Tvivl, om det ikke vilde være rigtigt at gaa den Vej, rent og klart at fastslaa, at Spørgsmaalet om Forligsmæglerens Kompetence i det Hele skulde henlægges under Domstolene. Man har imidlertid i Betragtning af, at der kan tænkes Tilfælde, f. Ex. naar en Part vel møder i Forligskommissionen og altsaa ikke kan siges at være udebleven, men møder i utilregnelig Tilstand, eller naar han sender en umyndig Person for sig o. lign., i hvilke Tilfælde Forligsmæglerne maa være berettigede til at vægre sig ved at modtage en saadan Person, fundet, at man i saa Henseende burde indrømme Forligsmægleren en vis Handlefrihed, og Udvalgets Flertal har derfor indskrænket sig til at foreslaa en noget bestemtere Affattelse af Paragrafen, navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilket Bevis den paagjældende Klager, som forgyves har henvendt sig til Forligskommissionen, i den Henseende er berettiget til at forde af Kommissionen, hvorhos Flertallet har ment, at, naar saaledes en Sag ubesjættat var afvist af Forligskommissionen, da skulde dem kunne paakjendes uden Forligsmægling. Det erede Mindretal har i Henseende til det sidste Punkt stillet et Forslag, som gaar i en anden Retning, men jeg skal opsætte at udtale mig derover, indtil jeg har hørt det erede Mindretals Motivering. — Endelig har hele Udvalget under Nr. 14 stillet et Vædringsforslag, der nærmest gaar ud paa at præcisere de noget mangelfulde Regler, man hidtil har haft om Barslet til Forligskommissionen. Der staar nemlig i Forligs- anordningen af 10de Juli 1795, at det overlades til Forligsmægleren at sætte Barslets Længde, og dette har dels igjennem Praxis og dels ved administrative Afgjørelser udviklet sig derhen, at Barslet anses for tilstrækkeligt, naar der gives Aftens Barslet i Kjøbstæderne og 4 Dages Barslet paa Landet. Udvalget har troet, at Aftens Barslet vilde, selv om den Paagjældende bor i den Kommune, hvor Forligskommissionen holdes, være noget kort,

og man har derfor foreslaaet 24 Timers Barslet i dette Tilfælde og 4 Dages Barslet, saafremt han bor udenfor den.

Forsen: Jeg skal ganske henstille, om det i det Hele taget har været nødvendigt at optage § 10 i dette Lovforslag. Det er vistnok meget sjældent, at der har været Brug for en Bestemmelse om det Tilfælde, hvor Forligsmæglerne uden Grund negte at modtage en Klage til Forligskommissionen, eller hvor der uden Grund afvises nogen Person fra Forligsmæglingen; i de meget sjældne Tilfælde, hvor noget Saadant har fundet Sted, er Sagen i Almindelighed bleven afgjort paa den Maade, at Forligskommissionen er bleven gjort opmærksom paa, at den i denne Henseende har taget fejl. Jeg erkjender imidlertid naturligvis, at det Tilfælde kan indtræde, at der uden Grund af Forligskommissionen negtes enten at modtage en Mand, der møder i Forligskommissionen, eller at paategne Klagen til Forligskommissionen, altsaa at indkalde Parterne til Forligsmægling for Kommissionen, og i de sjældne Tilfælde, hvor dette finder Sted, forekommer det mig da, at der ikke er nogen Grund til helt at lade være at foretage Forligsmægling. Der er kun den Forskel mellem det erede Flertals Forslag og det, som min erede Medforslagsstiller og jeg have stillet, at, medens den erede Ordfører mener, at man i saa Tilfælde skal lade Processen begynde uden Forligsmægling, maa jeg efter den Betragtning, jeg i det Hele har af denne Institutions Nytte og Betydning, anse det for urigtigt at lade Processen begynde, førend Forligsmæglingen har fundet Sted, og derfor er det, vi foreslaa, at Forligsmæglingen i saadanne enkelte Tilfælde skulde foretages af Dommeren, ligesom denne jo er Forligsmægler i mange andre civile Sager. Jeg kan ikke se rettere, end at det i de Tilfælde, hvor Parterne ere mødte ved Sagens Infamation, falder ganske naturligt, at Dommeren, naar han ser, at der ingen Forligsmægling er foretagen i Sagen paa Grund af, at Forligsmægleren har negtet at modtage Klagen eller har afvist en Part fra Forligsmæglingen, da selv strax foretager Mæglingen ved Sagens Infamation. For det Tilfælde, at Parterne derimod ikke ere tilstede, er det foreslaaet, at Dommeren skal indkalde Parterne til at møde den næste ordinære Retsdag, for at Forligsmægling kan finde Sted. Jeg forstaa i det Hele taget ikke det overordentlige Hastværk, der er tilstede hos den erede Ordfører for at faae begyndt paa Processen; jeg anser det tværtimod for overmaade nyttigt, at der gives lidt Tid, inden Processen egentlig begynder, og den korte Tid, der vil forløbe for at faae denne Forligsmægling foretagen, forekommer mig at kunne blive af en særdeles god Betydning for begge Parter og altsaa at ville være nyttigt anvendt.